

NGƯỜI CHẾT TRỞ VỀ

Kỵ sĩ gò cương ngựa, nhìn bóng mặt trời đã khuất về Tây. Hoàng hôn phủ xuống núi đồi, sương rừng bay lớp lớp trên không, khí lạnh dâng đầy...

Kỵ sĩ rùng mình, kéo cao cổ áo, giục ngựa lướt tới. Ra khỏi cánh rừng chồi, chàng đã thấy ngọn đồi Hạnh Hoa đứng sừng sững giữa trời, nhiều ngôi nhà đã lên đèn, như ẩn như hiện trong bóng tối lờ mờ... Kỵ sĩ tìm lối mòn để lên đồi. Chàng bứt lạc ngựa, liệng ra xa, như có ý không muốn gây thành tiếng động trong cảnh tịch mịch của hoàng hôn... Nhưng tiếng cười đùa từ trong một tòa nhà ba gian trên sườn đồi vọng xuống. Ngôi nhà cao ráo, có cổng và đèn lồng giăng mắc bên ngoài. Kỵ sĩ lẩm bẫm một mình:

- Mới năm năm mà Hạnh Hoa Thôn chừng như đã có nhiều thay đổi. Nơi kia là nền cũ của «Quán Chiêu Anh» mà...

Chàng cho ngựa tới trước cổng rào. Tấm biển sơn màu đỏ chói lồng ba chữ vàng lấp lánh dưới đèn, như đập vào mắt chàng: «GIANG HỒ QUÁN».

Kỵ sĩ sững sờ trong phút giây rồi nhủ thầm: “Sao lại «Giang Hồ Quán»? Đã thay đổi chủ rồi ư?”

Chàng nhìn sang tay phải thấy ngựa đứng đầy tàu, chúng tỏ bên trong quán rất đông khách. Tiếng cười đùa vẫn từng chập vang lên. Kỵ sĩ nhảy xuống đất, buộc ngựa trước mái hiên rồi đi thẳng vào trong. Ngọn đèn lồng chiếu sáng đủ thấy rõ mặt khách. Đó là một thanh niên tuấn tú khôi ngô, mình mặc chiếc áo màu xanh lục, đầu chít khăn xanh nhưng che khuất cả một bên mắt trái. Có lẽ khách đã gặp chuyện không may trên bước giang hồ ? !

Lạ một điều là kỵ sĩ không mang gươm chỉ đeo một con dao nhỏ bên cạnh sườn. Kỵ sĩ từ từ xô cửa bước vào trong quán. Hơi người nồng ấm chup lấy chàng, xua tan khí lạnh bên ngoài. Thực khách trong quán đều nín lặng quay nhìn chàng. Họ đều ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của khách. Kỵ sĩ cúi đầu thi lễ với hầu hết mọi người rồi đi thẳng đến chiếc bàn con trong góc nhà, ngồi xuống. Thực khách lại bắt đầu ăn uống như trước, xem chừng họ không mấy quan tâm đến kẻ lạ mặt.

Duy có một tên mặt đen, dáng điệu hung ác ngồi ở bàn giữa, là chăm chú theo dõi chàng thanh niên...

Một lúc, gã bảo tên ngồi cạnh:

- Nhớ trông chừng hẩn...

Rồi gã lại nốc cạn chung rượu nóng và cười hềnh hếch với cô hầu non bên cạnh... Kỵ sĩ vẫn chưa dám quan sát quanh mình vì muốn chờ cho mọi người quên lãng mình đi đã. Bỗng có tiếng hỏi:

- Quý khách dùng chi ?

Kỵ sĩ ngược nhìn lên thấy tên tiểu bảo đứng cạnh mình tự lúc nào. Chàng vội cất tiếng:

- Cho ta vò rượu nóng và một cân thịt nướng... mau lên...

Tửu bảo vâng dạ, toan bước đi thì khách đã gọi giật lại:

- Hãy khoan... cho ta hỏi đã...

- Quý khách dạy điều chi ?

- Xưa kia nơi này có phải là «Chiêu Anh Quán» không ?

Tửu bảo lộ vẻ kinh hãi nhìn khách, rồi dáo dác ngó quanh. Kỵ sĩ càng ngạc nhiên hơn, hỏi tiếp:

- Kia... sao người không trả lời ta ?

Tửu bảo bước đến bên chàng, bảo nhỏ:

- Đừng hỏi lớn, nguy lắm ! Bộ ông muốn chết ư ?

Kỵ sĩ vụt nín lặng, hình như cảm thông được vẻ sợ sệt của tửu bảo. Chàng chưa kịp hỏi gì thêm thì tửu bảo đã lẩn đi nơi khác. Bây giờ kỵ sĩ mới chú ý thấy một gã râu ria, ngồi ở bên góc trái đang nhìn mình dò xét. Chàng bực dọc lắm, nhưng vẫn cố dằn lòng. Một lúc sau, tên tửu bảo bung rượu thịt ra cho chàng. Hẩn vừa đặt bầu rượu xuống, đã nói:

- Quanh mình ông đều là người của Lục Ôn Hầu. Hãy thận trọng cho lắm kẻo chết ưỡng mạng...

Kỵ sĩ hỏi ngay:

- Lục Ôn Hầu là ai ?

- Em của quan huyện Châu Diên, chúa tể vùng này...

Kỵ sĩ hỏi tiếp:

- Còn những người trong môn phái Hạnh Hoa Thôn đâu cả rồi ? Tiêu Hà Lão Hiệp, Lệ Hồng...

Tửu bảo lắc đầu, nói:

- Tôi không được biết ! Ngọn đồi đã thay đổi chủ nhiều năm rồi...

- Trời !...

- Nhưng quý khách là ai ? Đã lâu không đến vùng này ư ?

Kỵ sĩ rót rượu, nốc một hơi để dần bớt cơn xúc động, rồi nói:

- Ta ư ?... Một kẻ giang hồ... Năm năm chưa về thăm cảnh cũ.

Tử bảo lẩm bẩm:

- Năm năm trời, ông không đến đây, làm sao rõ được những gì đã xảy ra ở Hạnh Hoa Thôn ! May mà ông gặp tôi...

- Ta đã đoán trước có nhiều thay đổi nhưng không ngờ đến nỗi này. Đến như hôm nay là ngày giỗ của Hiệp sĩ Vũ Anh Tùng, người cầm đầu môn phái Hạnh Hoa mà cũng chẳng thấy một hiệp sĩ nào tìm đến ?! Xưa kia tập nập là dường nào ?

- Trời ơi... ông đừng nói to lên như vậy ! Ở đây «tai vách mạch rừng». Không phải các hiệp sĩ trong nước đã quên người cầm đầu môn phái Hạnh Hoa đâu ?! Nhưng mấy năm rồi, họ kéo về đây đều bị giết...

- Ai giết ?

- Lục Ôn Hầu chớ còn ai nữa... Người mặt đen ngồi ở bàn giữa đó.

Kỵ sĩ nghiêng răng cắn hận:

- Tại sao lại giết những hiệp sĩ chỉ đến đây để viếng mộ người xưa ?...

- Quan quân nhà Hán cấm không cho dân chúng nhắc nhở đến phái võ Hạnh Hoa, cũng như không cho ai viếng mộ hiệp sĩ Vũ Anh Tùng. Họ muốn diệt tan cái «hào khí» của môn phái đó. Kỵ sĩ hãy lên đường đi, nếu muốn toàn mạng.

Tử bảo dứt lời lại đi nơi khác. Kỵ sĩ cầm vò rượu rót vào chung, nhưng tay run lên vì uất hận. Ở chiếc bàn giữa nhà, tiếng đũa cọt nhả vang lên. Gã mặt đen tên gọi Lục Ôn Hầu bỗng cất tiếng gọi lớn:

- Chủ quán... Chủ quán đâu ?

Một gã béo phệ từ trong nhà đi ra lấp bắp thưa:

- Bẩm tướng quân... có tôi đây.

Lục Ôn Hầu đang cười cợt, vụt nghiêm sắc mặt:

- Đây... Từ sáng đến giờ có tên điên cuồng nào tới viếng mộ không ?

- Dạ không !

- À... Tốt lắm ! Thằng nào lảng vảng tới là ta giết nốt ! Nhất định không để một tên nào trong phái Hạnh Hoa sống sót mà.

Từ xa, thoảng trong hơi gió, có tiếng sáo cất lên buồn buồn. Mọi người trong quán đều ngừng ăn uống lắng nghe. Tiếng sáo huyền hoặc như thu hút tâm hồn mọi người. ky sĩ thân thờ ngơ ngẩn. Lục Ôn Hầu cau mày, hỏi:

- Gì thế ?

Một cận vệ quân khẽ đáp:

- Có tiếng sáo đâu đây !

Chưa ai nói gì thì từ xa tiếng hát vẳng lại:

«Hạnh Hoa Thôn ! Hạnh Hoa Thôn !

«Còn đâu nữa ?

«Quân Hán tràn sang

«Bạo tàn gieo rắc

«Đất nước điêu tàn

«Sinh linh ta thán

. . . . .

«Ta khóc mình ta

«Máu lệ chan hòa.

Lục Ôn Hầu thét vang lên:

- Ai hát ? Kẻ nào dám xác xược như thế ? Lôi cổ nó vào đây.

Bọn cận vệ của hắn tuôn ra cửa, người trong quán đều khiếp sợ nhìn nhau. Chủ quán đến bên Lục Ôn Hầu, thưa:

- Bẩm tướng quân ! Đó là một lão ăn xin... Không có chi phải chú ý...

- Ăn xin ? Ăn xin mà xác láo như vậy ư ?

Trong khi đó, bọn cận vệ lôi vào một ông lão tật nguyền, cụt mất một tay, đôi mắt mù lòa. Một thằng bé độ năm, sáu tuổi, tay cầm ống tiêu đang chạy theo níu kéo ông lão !

- Đừng bắt ông tôi mà... Ông tôi có làm gì đâu ? Các ông ơi...

Nhưng bọn cận vệ của Lục Ôn Hầu không chút xúc động, thét bảo:

- Mày lui ra không ?

Rồi chúng đẩy ông lão vào trong ! Cậu bé vẫn theo sát bên ông nó. Ông lão bỗng cất tiếng:

- Tôi đui mù tàn tật... Các ông hành hạ làm gì ?

Bọn cận vệ xô ông té nhủi trước mặt Lục Ôn Hầu. Chàng kỵ sĩ ở trong góc phòng vụt đứng dậy, máu nóng dồn lên mặt. Một bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy vai chàng:

- Đứng... ông... Chết uổng mạng.

Kỵ sĩ quay lại thấy tên tử bảo đứng đó tự bao giờ. Đàng kia lão ăn xin vừa ngẩng đầu lên, thì chàng sững sốt gọi nhỏ:

- Trời... Tiên Hà thúc phụ !...

Tên tử bảo liếc nhìn chàng, rồi lẩn mình vào trong quán. Tiếng Lục Ôn Hầu vang lên:

- Lão già khôn khiếp ! Mi là ai ? Sao dám hát hồng những lời xúc phạm đến Hán Triều ?

Lão ăn xin nhếch miệng cười:

- À... Lục Ôn Hầu tướng quân đó ư ? Hèn gì ta không bị bắt làm sao được ! Lão có nghe danh, bây giờ mới được gặp. Lão là một tên hành khất nghèo nàn, chỉ biết ca hát để đổi lấy chén cơm. Lão than van cho số phận Hạnh Hoa Thôn, khóc kể cho thân thể mình và cho những người đã chết thì có chi là xác xược ? Lục đại nhân thể mà hẹp lượng !

Lục Ôn Hầu cười nhạt, vẻ mặt vô cùng hiểm ác:

- Ta không hẹp lượng đâu ! Mi cứ hát lên ta cho phép đó. Có muốn than van, kêu khóc gì cũng được.

Hắn nói thế, nhưng bàn tay lại nắm lấy chuỗi grom từ từ rút ra khỏi vỏ. Thực khách trong quán đều lo ngại cho số phận lão hành khất. Riêng chủ quán không biết vì cảm thương thân phận lão già hay vì sợ có cuộc đổ máu trong quán mình mà lão bước đến bên Lục Ôn Hầu nài nỉ:

- Tướng quân bớt giận ! Lão ấy đui mù, chưa biết oai trời. Xin tha chết cho lão một lần.

Đàng kia cậu bé đã giắt ống tiêu vào lưng quần, móc trong áo ra hai hòn sỏi mân mê trên tay. Lão hành khất đã không tỏ vẻ sợ sệt mà còn điềm nhiên cất tiếng:

- Đa tạ ơn chủ quán. Đừng bận lòng cho lão. Đã ngoài lục tuần, lão cũng gần đất xa trời, có chết cũng không hại. Trước khi đến đây, lão cũng biết mình khó sống được lâu mà.

Lục Ôn Hầu cười gằn:

- Hừ ! Đã biết vậy sao còn dẫn xác đến ?

- Lão quyết chết vào ngày giỗ của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng cho anh hùng hào kiệt bốn phương biết rằng «hào khí» của phái võ Hạnh Hoa Thôn vẫn chưa mất...

Lục Ôn Hầu sấn tới trước:

- À... Mi là bè lũ «Hạnh Hoa Thôn» ?

Lão hành khất đưa tay tới trước nói:

- Cứ cho lão nói hết, rồi có giết cũng không muộn mà !... Đã năm năm qua, vào ngày này, Lục Ôn Hầu đã giết biết bao anh hùng hiệp sĩ. Họ từ bốn phương lại, để tỏ tác lòng với người quá cố mà phải chết ! Mi tưởng giết họ như thế là tiêu diệt được phái Hạnh Hoa ư ? Không đâu, mi lầm rồi !... Lão tuy mù lòa, nhưng biết chắc trong quán này hiện tại còn nhiều người tưởng nhớ Vũ Anh Tùng... Họ không điên dại nói ra lời, để cho mi hại nữa đâu.

Câu nói sau cùng của lão hành khất khiến đám thực khách xôn xao, Lục Ôn Hầu cũng đưa mắt ngó quanh tỏ dấu nghi ngờ. Lão hành khất cả cười:

- Mới nói vài lời xem chừng Lục Ôn Hầu mất hết bình tĩnh. Như vậy còn mong gì tiêu diệt được phái võ Hạnh Hoa. Ngọn đời này là của họ. Đất nước này cũng của họ. Sớm muộn gì họ cũng sẽ phục thù cho những người đã chết và đánh đuổi quân cướp nước ra khỏi biên cương.

Lục Ôn Hầu không còn chịu đựng được nữa. Hấn vung kiếm thét:

- Lão già khốn khiếp ! Mi phải chết...

Nhưng đang kia cậu bé đã vung mạnh cánh tay. Một hòn sỏi bay vút trúng vào cườm tay Lục Ôn Hầu. Hấn kêu rú lên một tiếng, buông thanh kiếm xuống đất. Bọn cận vệ quân đều sững sốt trước hành động đột ngột của cậu bé. Lão hành khất sờ soạn kêu lên:

- Hồng nhi ! Cháu đã cãi lời ta rồi ư ?

Cậu bé nắm lấy tay lão, nói nhanh:

- Nó muốn giết ông mà. Con phải hạ nó chớ. Chạy mau ông...

«Giang Hồ Quán» bày ra cảnh xôn xao, các thực khách và gia nhân của chủ quán mạnh ai nấy tìm đường thoát chạy. Chàng kỵ sĩ cũng đứng lên.

Lục Ôn Hầu quát lớn:

- Giết chết thằng bé và lão già đó đi !

Bọn cận vệ hùng hổ dạ ran, trong lúc chàng kỵ sĩ bí mật nắm lấy vò rượu liêng mạnh vào chiếc đèn lồng treo giữa nhà. Một tiếng «răng» vang lên, ngọn đèn tắt phụt, trong quán chỉ còn thấy lờ mờ nhờ ánh sáng ngoài sân hắt vào. Lão hành khất và cậu bé liền ngồi thụp xuống đất. Bỗng có tiếng gọi nhỏ bên tai:

- Hãy theo tôi...

Lão có cảm giác như ai nắm lấy vai mình lôi đi, quanh quẩn trong lòng quán, rồi thoát ra bằng cánh cửa hông. Cậu bé theo sát bên ông lão, chăm chú nhìn người dẫn lối, nhưng nó không thấy rõ mặt.

Trong khi đó, có tiếng kỵ sĩ hét to lên:

- Cận vệ quân hãy ngồi yên ! Đứa nào rục rịch ta giết chết Lục Ôn Hầu ngay đó.

Bọn lính Hán triều ngỡ ngác chưa biết tấn thối thế nào, thì lại nghe tiếng Lục Ôn Hầu:

- Đồ khốn khiếp ! Bay đâu ! Đừng nghe lời nó, hãy lòng bắt lão già và thằng bé đó cho ta.

Chàng kỵ sĩ lại cười vang lên:

- Hà hà... Lục Ôn Hầu gan dạ thật ! Bay cứ tiến lên rồi mang xác hắn mà về.

Giọng nói của kỵ sĩ cứ nhỏ dần rồi mất hẳn. Cả bọn cận vệ của Lục Ôn Hầu đều lúng túng.

Một tên nhanh trí chạy ra sau xách vào một chiếc đèn lồng, trong lúc lão chủ quán từ phía sau cũng đột đốc mang ra. Bấy giờ, ai nấy mới biết bị mắc lừa ! Lục Ôn Hầu vẫn đứng yên một chỗ, không bị hại gì cả. Hắn nhìn quanh quẩn tìm lão hành khất và thằng bé xác xược nhưng cả hai đã mất dạng tự bao giờ. Lục Ôn Hầu tức giận, gầm lên:

- Phải bắt cho được hai đứa đó ! Bằng không ta bêu đầu cả lũ bay.

Quân cận vệ sợ hãi tóa ra sân và tuôn vào trong nhà bếp. Chủ quán hỏi thúc bọn gia nhân đốt đèn lên cho sáng.

Riêng Lục Ôn Hầu không bắt được lão hành khất và thằng bé xác xược, đâm ra bực dọc, trút cả sự giận hờn lên đầu chủ quán và đám thực khách. Hắn chỉ mọi người, nói:

- Bọn bay âm mưu hại ta phải không ? Để rồi xem...

Đám thực khách lo sợ nhìn nhau, không ai dám nói một lời. Họ chờ đợi những sự không may xảy đến cho họ. Lục Ôn Hầu cất tiếng gọi:

- Chủ quán đâu ?

Chủ quán cất tiếng dạ, rồi run rẩy đến bên họ Lục:

- Bẩm đại nhân...

- Bọn kia là ai ? Mi âm mưu với chúng để hại ta phải chăng ?

Chủ quán quì thụp xuống, van lạy:

- Trăm lạy ngàn lạy Lục Ôn Hầu. Đừng nghi oan cho lão như thế. Lão chỉ biết buồn bán thôi...

Lục Ôn Hầu thét to lên:

- Đừng láo ! Chính mi đã van xin xho tên ăn mày đó. Mi phải biết nó là ai chớ ?

Chủ quán không dám ngẩng đầu lên:

- Trăm lạy ngàn lạy đại nhân. Lão nào biết hần là ai ? Chỉ thấy kẻ ăn xin kêu đường hát dạo mà tội nghiệp vậy thôi. Lão nào ngờ...

Trong khi đó, bọn Cận Vệ Quân trở về quán báo tin không tìm được lão ăn xin. Lục Ôn Hầu càng tức giận hơn lên. Lão chỉ chủ quán, thét bảo quân cận vệ:

- Bắt trói lão già này lại, mang về Dinh cho ta.

Bọn Cận Vệ quân sững sốt nhìn nhau, không ngờ chủ tướng lại quá giận như thế. Bắt chủ quán «Giang Hồ» là chuyện mà chúng không bao giờ tưởng tới, vì chủ quán chẳng những đã dứt lót nhiều cho Lục Ôn Hầu mà còn là người quen của quan huyện Châu Diên. Nhưng chúng không dám cãi lệnh Lục Ôn Hầu, xả vào bắt trói chủ quán. Đám thực khách đều sợ hãi im phăng phắc, trong lúc vợ chủ quán chạy ra ôm lấy chồng, van xin Lục Ôn Hầu:

- Đại nhân... Chỗ quen biết từ lâu, sao người nỡ lòng thế ?

Lục Ôn Hầu quay phắt đi, bảo quân cận vệ:

- Cứ đem lão về Dinh cho ta tra hỏi !

Nói xong, họ Lục bước ra sân, lên ngựa trở về Dinh. Bọn cận vệ ùn ùn kéo theo. Vợ chủ quán cố níu kéo chồng lại, nhưng lũ cận vệ hùng hổ dọa nạt:

- Mụ dang ra đi... Nếu muốn toàn mạng...

Chúng vung gươm khiến bà sợ hãi kêu khóc vang trời. Rồi chùng như không dẫn lòng được, vợ chủ quán mắng chửi vang lên:

- Quân khốn nạn ! Cho ăn ngập mặt vẫn không biết ơn ! Lũ bay rồi sẽ chết đâm chết, chém...

Nhiều tên cận vệ nghe mụ nguyên rủa như vậy, toan quay lại hành hung, nhưng đám gia nhor của chủ quán đã chạy ủa ra đem bà chủ trở vào trong. Thực khách trong quán nhìn thấy cảnh thương tâm, nhưng chẳng ai dám nói một lời. Họ cùng nghĩ đến lão hành khất bí mật, cậu bé con và chàng Kỵ sĩ áo xanh vừa làm cho Lục Ôn Hầu và đám cận vệ của y phải một phen vỡ mặt.

★

★ ★

Lão hành khất và cậu bé theo người bí mật ra khỏi quán «Giang Hồ» lần mò trong đêm tối, đi một đỗi xa mới dừng lại. Người bí mật bỗng cất tiếng:

- Đến đây hết nguy hiểm rồi, lão hiệp và công tử về rừng đi, tôi phải trở lại ! Lão hiệp nên thận trọng hơn nữa.

Lão hành khất giật mình sờ soạn trong bóng đêm hỏi:

- Nhưng... ân nhân là ai ? Sao lại biết lão phu ?

Người bí mật đáp:

- Người ở Hạnh Hoa Thôn này đã chết hầu hết trong trận chiến đấu chống quân nhà Hán, 5 năm về trước. Nhưng chẳng phải vì vậy mà không ai còn nhìn được Tiêu Hà lão hiệp.

- Trời... Ân nhân biết cả tên họ ta. Ân nhân là ai ? Xin nói mau, đừng để ta phải thối mả !

Người bí mật nói:

- Lão hiệp đừng bận tâm ! Tôi chỉ là một thường dân, từng đến vùng này buôn bán khi xưa. Hiện nay vì nghèo đói mà phải làm tửu bảo trong quán «Giang Hồ»...

Cậu bé bỗng reo lên:

- À... Con nhìn được ông này rồi. Hồi nãy, ông bung rượu mà.

Tửu bảo mỉm cười trong bóng đêm, cúi xuống nựng cằm cậu bé:

- Cháu giỏi lắm ! Nhưng ráng dẫn ông về đến nhà nhé...

Tiêu Hà lão hiệp cảm động nói:

- Đa tạ ân nhân...

- Lão hiệp đừng gọi tôi là ân nhân nữa mà thêm xấu hổ.

Tửu bảo chợt nhớ đến người kỵ sĩ lạ mặt đã liệng bẻ đèn lồng lúc nãy, nói:

- Lão hiệp có cùng đi với chàng kỵ sĩ áo lam lúc nãy chăng ?

Tiêu Hà ngỡ ngác nói:

- Không ! Lão phu có biết chàng kỵ sĩ nào đâu ?

- Lạ thật ! Thế chàng kỵ sĩ áo xanh kia từ đâu lại ? Chàng ta hỏi thăm những người trong môn phái Hạnh Hoa Thôn và biết rõ Giang Hồ Quán ngày nay đã cất trên nền Chiêu Anh Quán xưa kia.

- Ai vậy kia ? Nhất định là người cùng môn phái với ta !

Cậu bé bỗng reo lên:

- Con biết rồi !... Phải người Ky sĩ chít khăn xanh, khuất một bên mắt trái đó không ?

- Đúng đó !...

Tiêu Hà hỏi cháu:

- Ai vậy Hồng Nhi ?

- Cháu không biết tên nhưng cháu thấy ông đó lúc nãy. Bây giờ gặp cháu nhớ ngay...

Tiểu bảo mỉm cười nhìn cậu bé rồi bảo Tiêu Hà lão hiệp:

- Lão hiệp và công tử nên về, tôi phải trở lại «Giang Hồ Quán» ngay, kéo họ nghỉ ngơi.

Tiêu Hà gật đầu. Từ bảo đưa tay vuốt má Hồng Nhi rồi quay gót trở lại con đường cũ về quán. Hồng Nhi quay sang Tiêu Hà lão hiệp nói:

- Thôi mình về ông nhé, kéo mẹ con trông...

- Ủ về thì về, nhưng cấm con nói lại với mẹ những chuyện vừa xảy ra đó...

- Sao vậy ông ? Nói cho mẹ con vui chứ ! Mẹ thù ghét bọn Lục Ôn Hầu lắm mà.

Tiêu Hà lão thở dài:

- Nhưng hiện nay mẹ con bệnh nặng, có nói ra mẹ con chỉ buồn lòng thêm. Hơn nữa, mẹ con có thể trách ta không thận trọng.

- Thận trọng gì ông ?

- Con còn bé dại mà ta đã đưa con vào chỗ chém giết.

- Ông khéo lo thì thôi ! Bộ ông tưởng bọn nó bắt con dễ dàng lắm sao ?

- Thôi đừng có ý tài “chú bé con”...

Rồi ông ngậm ngùi lắm lắm:

- Phải chi cha con còn sống !

Hồng Nhi nắm lấy Tiêu Hà dắt đi rồi hỏi:

- Mẹ con thường nói cha con khi xưa tài giỏi lắm hả ông ?

- Tài giỏi lắm ! Là đứa con duy nhất của Hiệp sĩ Vũ Anh Tùng, học trò của ông ngoại con là Hoàng Quốc Kính và Liêu Cốc Đạo huynh. Cha con không tài làm sao được ! Nhất là sau khi giúp Lữ Quốc Công lật đổ Ai Vương, giết ác phụ Cù Thái Hậu, để lập Kiến Đức, danh tiếng cha con và môn phái Hạnh Hoa dậy cả một góc trời.

Hồng Nhi tò mò hỏi:

- Thế rồi... Cha con chết ở đâu ông ? Mỗi lần con hỏi đến mẹ đều gạt ngang không nói.

- Con còn nhỏ dại, mẹ con không muốn cho con bận lòng là phải.

- Nhưng con muốn biết ! Ông đừng giấu con tội nghiệp. Ông nói cho con nghe đi.

Tiêu Hà lão hiệp bùi ngùi, tiếp:

- Hai năm sau ngày Kiến Đức lên ngôi báu, trong nước thái bình an cư lạc nghiệp. Bỗng đâu, quân Hán tràn sang, cha con cùng các hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn vội vã về kinh thành Phiên Ngung dự chiến. Thế rồi... từ đó đến nay biệt vô âm tín ! Quân Hán tràn sang như nước vỡ bờ, phá tan Hạnh Hoa Thôn, bao nhiêu người đã chết ! Nhiều hiệp sĩ cho biết cha con mất tích trong trận chống giữ Hoành Phố. Chắc đã chết rồi nên từ ấy những nay không thấy quay về.

Hồng Nhi còn bé dại, nhưng trong lòng cũng thấy bồi hồi xúc động. Cha cậu quả thật là một bậc kỳ tài đúng như lời nhiều người đã nói ! Nhưng tài giỏi như vậy làm sao chết được ?! Bọn quan quân nhà Hán nào có nghĩa lý gì đâu mà hại được cha cậu ? Bằng cớ là cậu vẫn thường trêu chọc bọn chúng ở đường truông qua khu rừng lên đồi Hạnh Hoa. Cậu chỉ liệng sỏi đá mà cũng làm u đầu bể trán nhiều tên ! Có khi cậu còn gây xôn xao cả một đội kỵ binh tuần tiễu hơn 10 đứa.

Hồng Nhi bỗng nói với Tiêu Hà:

- Ông à ! Con chắc cha con chưa chết đâu ! Quân Tàu có chi mà phải khiếp sợ...

Tiêu Hà mỉm cười, dễ dãi:

- Bé con... Đừng tưởng lầm mà có ngày vong mạng đó. Không có gì mà ông và mẹ con với các chú, các bác phải ẩn trốn trong rừng suốt bao năm nay, chưa dám phục hận !

Bỗng lão hiệp ngừng nói, nắm chặt tay Hồng Nhi. Cậu bé ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy ông ?

- Suyt ! Có người đang theo dõi chúng ta. Con hãy thận trọng...

Hồng Nhi quay nhìn dáo dác. Trời lặng gió êm. Ánh trăng hạ tuần từ từ lên khỏi núi, rọi sáng khắp khu rừng. Tiêu Hà lão hiệp bỗng cất tiếng:

- Ai đó ? Muốn gì xin ra mắt !... Theo đuổi làm chi một kẻ tật nguyên.

Một bóng người từ trong lùm cây nhảy ra, đứng lặng nhìn Tiêu Hà lão hiệp. Hồng Nhi nắm chặt mấy hòn sỏi trong túi áo, thủ thế. Tiêu Hà hỏi nhanh:

- Ai đó ? Xin cho biết quý danh ?

Bóng đen bỗng quì thụp xuống, ôm lấy chân lão hiệp:

- Thúc phụ ! Trời ơi... Người không còn nhìn ra con sao ?

Tiêu Hà sờ soạng lên đầu bóng đen, hỏi dồn dập:

- Người là ai ?... Sao lại... Sao lại biết ta ?

Bóng đen chừng như đã biết rõ Tiêu Hà mù mắt thật, kêu lên:

- Trời ơi thúc phụ ! Con là Vũ Anh Kiệt đây...

Tiêu Hà lùi lại, Hồng Nhi cũng sững sờ đứng lặng yên. Lão hiệp hỏi nhỏ:

- Anh Kiệt ! Trời... có thật vậy không ? Ta tỉnh hay mê.

Bóng đen đứng thẳng lên, bước đến gần Tiêu Hà nắm lấy tay người:

- Thúc phụ ! Con là Vũ Anh Kiệt đây, con vừa mới về Hạnh Hoa Thôn, không ngờ tất cả đều biến đổi.

Tiêu Hà lão hiệp nghe đúng giọng nói của Anh Kiệt, ôm chầm lấy chàng:

- Trời ơi Anh Kiệt... Con còn sống thật ư ? Từ bao nhiêu năm trời nay, ai cũng tưởng là con đã chết.

Anh Kiệt nghẹn ngào không nói được nên lời. Tiêu Hà hỏi dồn dập tới:

- Làm sao con sống được ? Bao lâu nay con ở đâu ?

Vũ Anh Kiệt cố dằn cơn xúc động, nói:

- Câu chuyện còn dài, con sẽ nói sau. Xin thúc phụ cho con biết ngay tin Lê Hồng và...

Hồng Nhi, từ nãy giờ chăm chú nhìn Anh Kiệt, bỗng reo lên:

- Ông ơi ! Con nhớ ra rồi ! Ông này là người kỵ sĩ đã liệng bẻ đèn lồng trong quán lúc nãy.

Anh Kiệt quay đầu nhìn lại ngỡ ngác. Tiêu Hà lão hiệp vội hỏi chàng:

- Con biết «chú bé con» nào đó chẳng ?

Anh Kiệt ngập ngừng:

- Dạ... Không lẽ... Hồng Nhi đây sao ?

- Chính nó đó !... Đã hơn năm năm qua rồi, làm sao con nhìn được ? Hồng Nhi hãy ra mắt cha con đi.

Hồng Nhi sững sờ nhìn Anh Kiệt, kêu lên:

- Trời ! Người này là cha con ư ? Ông ơi... Có thật không ?

Anh Kiệt xúc động, nước mắt lưng tròng, đưa hai tay tới trước:

- Hồng Nhi con...

Hồng Nhi lắc đầu, nói:

- Không ! Ông không phải là cha tôi đâu ?

Tiêu Hà lão hiệp chận lời nói:

- Hồng Nhi đừng nói càn... Cha ruột con đó.

Hồng Nhi một mực nói:

- Không đâu... Cha con là bực anh hùng, tướng mạo phương phi, lưng đeo thanh kiếm Vũ Linh oai vệ. Mẹ con thường tả hình dáng cha con như vậy... Có đâu lại tiêu tụy như ông này: chỉ còn một mắt mà lưng thì dặt con dao nhỏ.

Vũ Anh Kiệt khỏ tâm, lắc đầu:

- Con... Cha thật là Vũ Anh Kiệt đây. Con đừng nghi ngờ nữa.

Tiêu Hà lão hiệp cũng bồi hồi khi nghe Hồng Nhi tả hình dáng hiện tại của Anh Kiệt. Ông không rầy chấu và hỏi Anh Kiệt:

- Trời ơi !... Con cũng bị thương ư ? Còn thanh kiếm Vũ Linh đâu rồi ?

Anh Kiệt ngồi phịch xuống phiến đá gần đó, buồn bã nói:

- Con bị bại trong trận Hoàn Phố, bị chúng đày ra bờ Nam Hải mò trai suốt năm năm trời nay... May mắn, chúng không rõ con là Anh Kiệt ở Hạnh Hoa Thôn. Nếu biết, chắc chúng giết lâu rồi. Thanh kiếm Vũ Linh đã mất trong trận đó.

- Vậy thì... Con đã vượt ngục về đây ?

- Vâng... Nếu muốn vượt ngục một mình thì con đã về Hạnh Hoa Thôn. Đàng này, con chủ mưu đánh phá nhà ngục để giải thoát trên hai trăm dũng sĩ. Hiện nay họ đều trở về thăm quê hương và sẽ đến đây để gặp con.

Tiêu Hà lão hiệp ngồi xuống bên Anh Kiệt, nói nhỏ:

- Hạnh Hoa Thôn đã lọt vào tay quân Hán lâu rồi. Con chẳng biết tin ư ?

- Con nào hay biết gì đâu ? Về đến đây mới thấy rõ cảnh tượng lúc nãy. Thật khỏ tâm cho con...

- Chúng ta hãy về rừng rồi sẽ liệu sau ! Đâu có thể để các dũng sĩ vừa thoát ngục, vào tay quân giặc được.

Anh Kiệt chưa nói gì thì thấy Hồng Nhi chạy đến ôm lấy chàng:

- Cha ơi... Cha... Con là Hồng Nhi đây. Cha tha lỗi cho con...

Anh Kiệt nghẹn ngào ôm chầm lấy con:

- Hồng Nhi... Con đã nhìn được cha rồi ư ?

Hồng Nhi không đáp, gục đầu trên mình cha. Anh Kiệt khẽ hỏi con:

- Mẹ con đâu rồi ?

- Mẹ con ở trong rừng Phục Lâm, dưới chân đồi... với các chú, các bác. Mà mẹ đang bệnh nặng cha à !

- Bệnh nặng !

Chàng quay sang Tiêu Hà lão hiệp:

- Thừa thúc phụ ! Lệ Hồng đang lâm trọng bệnh ư ?

- Đúng thế ! Chuyện đau thương dồn dập, đất nước điêu tàn, môn phái rã tan, thêm vào đó tin con mỗi ngày một bất, làm sao Lệ Hồng chịu đựng nổi !

Anh Kiệt đỡ con đứng lên, nói:

- Tội nghiệp Lệ Hồng... Nếu biết Hạnh Hoa Thôn tan nát thế này, con đã về sớm hơn.

Tiêu Hà nói tiếp:

- Không hề gì ! Con trở về là đủ cho Lệ Hồng vui mừng mà sống được ! Trước kia, mọi người đinh ninh là con đã tử trận, chỉ riêng Lệ Hồng tin tưởng con còn sống... Nhưng mấy tháng gần đây, khi bắt đầu lâm trọng bệnh, nàng quả quyết là con đã chết ! Ai khuyên nhủ thế nào cũng không nghe...

- Bẩm thúc phụ ! Tại sao tự dưng Lệ Hồng mất hết tin tưởng như vậy ?

Tiêu Hà lão hiệp thở dài, nói:

- Chính ta cũng thắc mắc, nên đã hỏi nàng về việc đó ! Lệ Hồng đã khóc mà bảo ta «Thúc phụ ơi ! Con chắc chắn Anh Kiệt đã chết rồi. Có đêm con nằm mộng thấy anh ấy trở về quần áo ướt đầm những máu. Anh bảo con bồng Hồng Nhi đến với anh ! Con sợ quá hét lên rồi tỉnh giấc. Mộng寐 của con ứng nghiệm lạ thường, nên con chắc là Anh Kiệt đã chết».

Anh Kiệt cảm thấy chua xót vô cùng, trước những lời đau thương đó. Chàng khẽ bảo Tiêu Hà:

- Tội nghiệp Lệ Hồng. Nàng quá tưởng nhớ đến con, nên sinh ra tâm bệnh. Thôi chúng ta về thúc phụ.

Tiêu Hà gật đầu, bảo Hồng Nhi:

- Cháu đi trước dẫn đường, để đưa cha con về với mẹ...

Giữa khu rừng Phục Lâm, có một cái hồ nhỏ, gặp mùa mưa, nước trên đồi Hạnh Hoa tuôn tràn xuống đó. Quanh hồ, có mấy gian trại ngăn ra nhiều phòng. Đó là nơi trú ẩn của những tráng sĩ phái Hạnh Hoa, sau ngày quan huyện Châu Diên kéo hùng binh đánh chiếm ngọn đồi, tàn sát dân cư...

Họ là những tráng sĩ đã thoát khỏi trận giao đấu kinh khủng đó, thất lạc vào rừng suốt tháng trời, sau cùng hay tin Tiêu Hà lão hiệp và Lệ Hồng ẩn trú nơi đây, mới tìm tới lập trang trại, tụ họp thành toán để chờ thời. Lệ Hồng cũng hăng hái tập luyện kiếm cung, đao pháp cho họ, để tính chuyện phục thù, rửa hận về sau này. Nàng vẫn hy vọng Anh Kiệt còn sống và Tiểu Lý Bá, Hà Minh, những hiệp sĩ trong phái Hạnh Hoa sẽ tìm tới giúp nàng. Nhưng càng trông càng mòn mỏi. Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá, Hà Minh vẫn bất tăm.

Còn các lão sư như Liêu Cốc Đạo Nhân, sư Ly Biểu cũng không hề tìm đến. Lệ Hồng mất dần sự hăng hái buổi đầu, nhưng nàng vẫn cố gắng chịu đựng không để lộ ra cho các bạn biết.

Đến một đêm, nàng nằm mộng thấy Anh Kiệt trở về máu đỏ đầy mình thì nàng phát lâm bệnh nằm liệt giường, không mấy khi tỉnh. Các tráng sĩ tận lực săn sóc cho nàng, nhưng cũng có nhiều người vì mất tinh thần mà bỏ trốn đi. Có người lại qui phục quân nhà Hán. Tuy nhiên, họ còn chút đỉnh lương tâm không dẫn quân Tàu đến rừng Phục Lâm để tàn sát các Hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn.

Tiêu Hà lão hiệp, Anh Kiệt và Hồng Nhi về đến trang trại vào khoảng canh ba. Mọi người đều an giấc. Trên chòi canh bỗng có tiếng hỏi:

- Ai đi đó ?

Hồng Nhi lên tiếng:

- Cháu Hồng Nhi đây.

Bốn bề lại vắng lặng như trước. Anh Kiệt nhìn khắp xung quanh thấy địa thế như vậy thì an tâm nói với Tiêu Hà:

- Thúc phụ đã chọn chỗ này ư ?

- Không ! Chính vợ cháu đó... Ta bị mù mắt trong trận giao tranh với quân Hán triều nào có thấy gì được đâu, mà chọn địa thế...

Anh Kiệt nói nhỏ:

- Lệ Hồng chọn được nơi này thật hạp ý con...

- Nàng còn ra sức luyện võ, tập bắn cung cho những trai tráng đã bỏ đồi Hạnh Hoa về đây.

- Họ được tất cả bao nhiêu người, thưa thúc phụ ?

Tiêu Hà thở dài, nói:

- Lúc đầu có trên năm mươi người, nhưng lần lần họ đâm ra chán nản, rồi gặp lúc Lệ Hồng lâm trọng bệnh, họ bỏ đi cũng nhiều...

- Hiện tại còn lại bao nhiêu ?

- Độ hai mươi người, nhưng toàn là những kẻ hết lòng với ta.

Qua khỏi chòi canh, Vũ Hồng Nhi vọt chạy tới trước, cất tiếng:

- Mẹ ơi ! Mẹ...

Anh Kiệt gọi giật con lại:

- Hồng Nhi... Đừng con...

Cậu bé dừng lại im bật, không hiểu vì sao cha ngăn cản mình ? Chính Tiêu Hà lão hiệp cũng không rõ được lý do ? Anh Kiệt bước đến bên con, nói nhỏ:

- Con đừng từ từ, đừng làm náo động có thể gây tai hại cho mẹ con, trong lúc đang mang trọng bệnh.

Hồng Nhi chột hiểu ra, khẽ gật đầu rồi bước nhanh vào gian trại trước mặt. Anh Kiệt nhìn theo con, đoán chừng Lệ Hồng đang nằm dưỡng bệnh trong đó. Chàng hấp tấp theo con, nhưng đến cửa, Anh Kiệt dừng lại nhìn sững bên trong. Trên một chiếc giường tre, Lệ Hồng đang nằm thiêm thiếp, vẻ mặt xanh xao vàng vọt. Hồng Nhi quỳ xuống bên cạnh mẹ lay gọi:

- Mẹ ơi... mẹ...

Một thiếu phụ từ phòng trong vội vã chạy ra ngăn Hồng Nhi:

- Đừng cháu... Mẹ vừa uống thuốc xong...

Thiếu phụ đột nhiên nhìn thấy Anh Kiệt, sững sờ lùi lại. Anh Kiệt bước đến bên giường, từ từ ngồi xuống, cầm lấy bàn tay giá lạnh của Lệ Hồng, trong lòng đau đớn vô cùng. Tiêu Hà lão hiệp cũng đã lần bước vào đến bên trong. Thiếu phụ chạy đến đón người, hỏi nhỏ:

- Bẩm lão hiệp ! Người đó là ai ?

Anh Kiệt thoáng nghe câu hỏi đó, vội vàng quay lại đáp:

- Tôi là bạn cũ của Vũ Anh Kiệt, vừa ở kinh sư về. Xin chớ bận tâm...

Hồng Nhi ngược lên nhìn cha, không hiểu gì hết. Tại sao cha cậu không nhìn nhận mình là Anh Kiệt, dù là trước mặt người cùng môn phái ? Tuy nhiên, cậu bé vẫn lặng thinh, không dám hé răng hỏi một lời. Tiêu Hà lão hiệp đoán chừng Anh Kiệt có dụng ý gì đó, bảo thiếu phụ:

- Thôi con hãy vào trong an nghỉ. Để Lệ Hồng đó cho ta trông chừng cho.

Thiếu phụ liếc Anh Kiệt một lần nữa rồi vâng dạ lui ra. Chùng đó, Anh Kiệt mới bảo Tiêu Hà lão hiệp:

- Ý con chưa muốn mọi người trong trại biết tin con đã trở về.
- Sao vậy cha ?

Anh Kiệt nhìn con nghiêm nghị bảo:

- Hồng Nhi còn nhỏ tuổi, việc gì cũng chỉ nên nghe thôi, không được bàn bạc chen vào ! Ở tuổi con chỉ nên tuân lệnh, chớ không nên bàn cãi.

Cậu bé tiu nghiu cúi đầu. Anh Kiệt rất thương nhớ con, nhưng không muốn nó hư hỏng, bảo tiếp:

- Đêm khuya lắm rồi, con hãy đi ngủ. Nhớ kỹ là không được tiết lộ bất cứ với ai về chuyện cha đã trở về.

Hồng Nhi phật lòng lắm, nhưng cũng cúi đầu vâng dạ, rồi lăn xuống ổ rom gần đó, nằm ngủ. Tiêu Hà bảo nhỏ vào tai Anh Kiệt:

- Con quá gắt gao với Hồng Nhi...

Anh Kiệt đáp:

- Hôm khác con sẽ giải thích cho nó hiểu thái độ của con hôm nay. Hiện giờ, không gắt gao với Hồng Nhi sẽ hỏng hết mọi việc...

- Chính ta cũng chưa rõ ý định của con ! Tại sao không cho các môn đồ của phái Hạnh Hoa hay tin con đã bình yên trở về ? Giờ phút này, còn giấu diếm họ làm chi nữa ?

- Đất nước đang gặp hồi nguy khốn. Quân Hán triều đã chiếm toàn cõi nước ta, lòng người thay đổi quá nhiều khó thể tin ai được. Con muốn thử thách lòng dạ các môn đồ của phái Hạnh Hoa xem còn ai kiên trung, ai hèn nhát, để chuẩn bị cho công cuộc phục hận sau này...

- Thử thách họ bằng cách nào ?
- Con không muốn ai biết con đã trở về đây ngoài thúc phụ và Hồng Nhi.

Cậu bé đang nằm trong ổ rom, vụt ngẩng đầu lên nghe ngóng. Anh Kiệt tiếp lời:

- Sáng mai, thúc phụ tụ họp tất cả mọi người báo tin con «thật sự» đã bị giết chết trong trận Hoàn Phố ! Và hiện tại vì Lê Hồng lâm trọng bệnh, thúc phụ tất nguyện không thể chiến đấu chống quân Tàu. Thúc phụ yêu cầu mọi người nên rời bỏ nơi này trở về qui phục Hán triều để khỏi chết oan.

- Ta hiểu ý con rồi ! Con dùng kế đó để hiểu rõ lòng dạ từng người một, xem ai còn hăng say chiến đấu, ai muốn qui phục quân thù chớ gì ?

- Bẩm thúc phụ đúng thế.

Đằng kia Hồng Nhi từ từ nằm xuống ổ rơm và cậu đã hiểu rõ ý định của cha ruột mình. Tuy nhiên, Hồng Nhi không khỏi buồn lòng trước thái độ lạnh nhạt của cha đối với mẹ... Từ mấy năm nay, khi Hồng Nhi bắt đầu hiểu biết, cậu nhớ rõ không ngày nào mẹ cậu không nhắc đến tên cha. Thế mà, hôm nay trở về gặp lại người vợ cũ, cha cậu có vẻ lạnh lùng thật đáng ghét...

Và cậu chợp mắt thiếp đi lúc nào không biết. Nhưng vào khoảng nửa đêm, trong lúc Hồng Nhi còn đang mơ màng giấc điệp, bỗng nghe tiếng kêu của mẹ:

- Trời ơi !

Cậu bé choàng tỉnh lồm cồm bò dậy. Mẹ cậu đang lùi vào vách la thất thanh:

- Anh Kiệt... Anh sống khôn chết thiêng hãy phù trợ vợ con... Đừng hiện về như vậy, em sợ lắm...

Hồng Nhi thấy cha cậu đứng bên giường mẹ hét lời khản khản:

- Lệ Hồng... Lệ Hồng... Tỉnh lại em ! Anh đã trở về thật mà. Chẳng phải mộng mị gì đâu. Hãy nhìn anh nè...

Hồng Nhi toan đến bên cha mẹ, nhưng không hiểu nghĩ sao cậu ngồi yên. Đằng kia, Lệ Hồng đã tỉnh hẳn rồi, hai tay nàng đưa tới trước sờ vào mình Anh Kiệt nói:

- Trời ơi... Anh trở về thật đây mà... Anh còn sống với vợ con ư ?

Anh Kiệt nắm lấy tay Lệ Hồng nói:

- Em bình tĩnh trở lại đi... Anh còn sống đây chớ chết bao giờ đâu !

Lệ Hồng ôm chầm lấy Anh Kiệt nghẹn ngào:

- Phật Trời phù hộ mẹ con em. Anh còn sống mà họ đồn là anh đã chết trong trận Hoàn Phố. Em đã khóc hết nước mắt. Có đêm em lại nằm mộng thấy anh về, máu đỏ khắp thân mình...

Anh Kiệt ngồi xuống bên nàng, nói:

- Đó chỉ là mộng mị không phải là sự thật. Em đừng lo sợ vô cơ nữa...

- Sao anh đi lâu quá mà không có tin về cho em và thúc phụ biết ? Anh có giữ thành Hoàn Phố chăng ?

Anh Kiệt gật đầu:

- Thất trận đó anh và Tiểu Lý Bá đại huynh mới lạc nhau. Anh bị bắt đày ra Nam Hải với hàng mấy trăm tráng sĩ... Không hiểu anh Tiểu Lý Bá chạy về đâu hay đã tử trận rồi !

Lệ Hồng buồn bã:

- Tiểu Lý Bá là bậc kỳ tài, lẽ đâu lại tử trận ! Nhưng không hiểu sao anh ấy lại biệt tăm. Chúng ta đã mất rất nhiều người qua trận giặc này.

- Từ đây về sau sẽ còn cam go nhiều hơn nữa. Quân Hán hùng mạnh tràn sang, dân ta đã mất ý chí chống xâm lược. Người biết nghĩ đến đất nước, dân lành thì ít mà kẻ phản bội chạy theo quân Hán thì nhiều.

Lê Hồng cất giọng căm hờn:

- Em chết thời thôi, chớ còn sống ngày nào em nguyện sẽ phục thù rửa hận cho môn phái.

- Thế mà chưa chi, em đã chán nản rồi buồn rầu lâm trọng bệnh...

Lê Hồng xấu hổ, cúi đầu:

- Tại vì... em xa anh quá lâu ! Em đinh ninh là anh đã chết nên tuyệt vọng khi mình không đảm đương nổi việc điều khiển quân binh tướng sĩ.

Anh Kiệt ôm chặt vai nàng:

- Anh hiểu rồi và không có ý trách em đâu.

Lê Hồng nghĩ đến Vũ phu nhân, mẹ Anh Kiệt đã mất trong những ngày xa xưa, lúc hai người mới về với nhau. Nàng nói:

- Phải chi mẹ còn sống, em cũng được an ủi phần nào trong lúc xa anh...

Anh Kiệt hỏi vợ:

- Mẹ cha mẹ vẫn còn nguyên chôn cũ hay đã bị quân Tàu phá nát rồi ?

Lê Hồng lắc đầu:

- Chúng khôn ngoan vẫn để y như cũ, nhưng lại đón giết những anh hùng hiệp sĩ đến viếng mộ cha. Nhất là nhằm ngày giỗ như hôm nay.

- Anh biết rõ chuyện đó ! Lúc trở về đây, anh có đến quán «Giang Hồ» và chứng kiến tất cả mọi việc.

Lê Hồng ngược mắt, hỏi chồng:

- Anh đến đây tự bao giờ ? Làm sao anh biết em ở khu rừng Phục Lâm này ?

- Anh đã gặp Tiêu Hà thúc phụ và Hồng Nhi. Anh không ngờ là Hồng Nhi mau lớn như vậy ! Anh rất hãnh diện vì nó.

Lê Hồng mỉm cười sung sướng đưa mắt nhìn về phía con. Hồng Nhi đã nằm xuống nghe cha mẹ chuyện trò với nhau ! Cậu ta không muốn làm động sợ cha mẹ chú ý. Bây giờ thì Hồng Nhi không còn hiểu làm cha nữa ! Qua câu chuyện trao đổi giữa hai người, Hồng Nhi thấy rõ tấm lòng của cha đối với mẹ và sự thương yêu của ông đối với mình.

Đàng kia, Lê Hồng khẽ bảo Anh Kiệt:

- Hồng Nhi ít khi ở gần em lắm anh ạ... Nó theo bên thúc phụ luôn và tập tành võ nghệ kiếm cung với các chú, các bác của nó. Nghe tin anh về, chắc trong trại ai nấy đều mừng...

Anh Kiệt lắc đầu nói:

- Chưa ai biết tin anh về, ngoại trừ Tiêu thúc phụ và Hồng Nhi !

- Thế sao anh không báo tin cho họ biết ?...

- Anh còn định thử thách họ một lần cuối cùng...

Lê Hồng không nói nữa, đưa tay run run lên chỗ mắt trái của Anh Kiệt, nơi mà chàng chít khăn che kín hẳn đi. Nàng kêu lên:

- Trời ơi, anh. Có phải anh đã bị thương nơi mắt trái này không ?

Anh Kiệt lột chiếc khăn xanh trên đầu xuống nói:

- Không đâu em... Anh sợ kẻ gian nhìn mặt được, nên mới trùm khăn như vậy.

Lê Hồng sung sướng nhìn chồng. Nàng không ngờ là trải bao nhiêu cuộc can qua, chồng nàng vẫn bình yên trở về, mang lại niềm vui cho gia đình. Anh Kiệt bỗng thở ra. Lê Hồng ngạc nhiên nhìn chồng:

- Hình như anh không được vui ? Có chuyện gì vậy ?

Anh Kiệt đứng lên bước qua lại trong phòng, nói:

- Anh buồn vì đã mất thanh kiếm Vũ Linh.

- Trời... Thanh kiếm Vũ Linh, vật báu gia truyền của dòng họ Vũ !

Anh Kiệt gật đầu:

- Anh khổ tâm lắm ! Ngày xưa, khi Liêu Cốc Bá Phụ truyền cho anh thanh kiếm báu của cha, người có dặn dò nên cẩn thận đừng bao giờ để thất lạc sẽ có hại cho bước tiến của con cháu ta về sau. Nhờ thanh Vũ Linh Kiếm mà dòng họ ta đứng đầu môn phái Hạnh Hoa, một phái võ đã từng làm khắp mặt anh hùng hào kiệt nể trọng... Bây giờ Vũ Linh kiếm mất đi rồi...

Lê Hồng ái ngại nhìn chồng:

- Vì sao đến nỗi mất thanh kiếm Vũ Linh ?

- Trong trận chống giữ thành Hoàng Phố, anh đuối sức mà phải ngắt xiủ giữa trận tiền. Nhờ các bạn bảo vệ anh mới thoát chết. Nhưng khi tỉnh dậy, anh mới biết mình bị giam giữ, còn thanh kiếm Vũ Linh đã mất tự bao giờ... Anh tìm hỏi các bạn theo chân anh, nhưng chẳng ai hiểu được thanh kiếm lạc về đâu ? Anh buồn

suốt mấy tháng trời, cố tìm kiếm, cố hỏi dò, nhưng vì nằm trong tay quân giặc, anh cũng chẳng đạt được ý muốn.

Hai vợ chồng cùng lặng thinh. Lâu lắm Lệ Hồng mới nói:

- Thôi anh đừng buồn nữa ! Rồi thế nào cũng tìm được thanh «Vũ Linh» mà. Chúng ta phải lo qui tụ anh hùng hào kiệt chiếm cho được Hành Hoa Thôn trước đã...

- Đúng rồi ! Nhưng trước hơn ai hết, em phải ráng tĩnh dưỡng cho mau lành bệnh để giúp sức với anh.

Lệ Hồng gục đầu vào ngực chồng, nói:

- Anh trở về bên em là đủ cho em mạnh rồi... Anh không phải lo nghĩ thêm bận lòng.

Anh Kiệt cúi xuống vuốt tóc vợ, nghĩ đến những ngày bị đày ải ở Nam Hải xa xôi. Đàng kia, Hồng Nhi cũng đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết...

